

Φινεύς, ἴως (ὀ), gen. ep.

Ἀπολλώνιος Ροδίου 2.550 u.ö.

Ὀδῶν Ἀπορονικῶν 683

ἴως.

dat. Ἀπολλώνιος Ροδίου 2.550 ἴω

acc. (2.277) ἴω,

nom. (2.438) Φινῶ.

Von den alten wird der name erklärt mit: παρὰ τὸ ἴω καὶ τὸ νοῦν γίνεσθαι. Ἑτυμολογικὰ Λεξικὸν s.v.

Sohn des Agenor (oder des Phönix u. der Kassiopeia,

Phoenicia in Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου Ροδίου 2.178,

Συμπόσιον 959.

Ἀντίνομος Περσικῶν Πόλεων Εὐφροῦ 16, od. der Posei-

don

Ἀπολλόδοτος 1.9.21, od. der Velos.

Νόννος 3.296)

Κönig zu Salmydessor in Thrazien (od. Parlagonien od. Az.

Kadien, Συμπόσιον u. Ἀντίνομος a.a. O., Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου

Ροδίου 2.178. Stat. Theb. §. 255. Sen. zu Virg. Aen. 3.209)

Gemahl der Kleopatra und Vater des

Ozpirthes und Krambis (oder

Parthenios und Krambis. Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου Ροδίου 2.140,

Pleziopros u. Pandion s. Φινεύδης

Ozymbas u. Aspondos s. Σχολιαστὴς Σοφοκλίου Ant. 953.

Polymedes u. Kiptios. Ἀνθολογία ed. Tauchnitz Leipzig. 1829

III. 4.) u.

Gemahl der Idäa (od. Eurytia, Σχολιαστὴς Ὀδυσσεύς 12.69

(ἀνεχόμενος)

W. Pape:

Wörterbuch der

Griechischen

Eigennamen

Braunschweig

1875

od. Eidothea. Σχολιαστὴς Σοφοκλέους a.a.O). und Vater der Thynor und Mariandynor. Σχολιαστὴς Απολλωνίου Ροδίου 2. 140. 178), und

Paplagon (Εὐλάτιος. Διονύσιος Περιεφήμις: Orbis Descriptio 787. 793. Στίφανος Βυζάντιος. Παρυλαγονία, Σίραγον)

Von den Göttern wegen der Blendung seiner söhne durch die Harpien gestraft. Αἰσχίλος. Εὐρυπίδης 50. - Απολλώνιος Ροδίος 2. 178-1135. 3. 555. 4. 254. Σχολιαστὴς 1. 212. 2. arg. - v. 140-780 ö., Ὀρφέως Ἀποκατακλιὰ 674. 678. 683. Μόλιος 2. 686. Ἑλλάδιος f. 38. Απολλώνιος 3. 15. 3. Στράβων 7. 302. Πλούταρχος. De Vit. Aer. Al. 8. Sell. An. 36. Πανουράσιος 5. 17. 11. Παλαίφαλος 23.

Λουκιανὸς Pro Imaginibus 20. Τίμωτος 18. diss. e. Her. 1. Διάλογος Νυμφῶν 28. 1. Σοκράτης Ἐμπειρικός (ed. Bekker. Berl. 1842) adv. math. I. 262, Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου

Ροδίου 2. 207. Περικλῆς 16. 2. 18. Μιχαὴλ Ἀπολλόλιος (ed. Leutsch. Grött. 1851) 18. 68. Σχολιαστὴς Πινδάρου Πύθια 13. 96. Eudocia p. 416 Στίφανος Βυζάντιος s. Φίνιος. Ἰσίδωρος: Μόλιος 19. Ὀβιανὸς: Μιχαρορφέως 7. 3 sq. A.A. 1 339. Valerius Flaccus 4. 425 ff. Appulej. Met. X. p. 706. Quid.

Sprichwörtl. sagte man: αὐτὸς τοῦ Φίνιος τὸν βίον ἐπιτεῖ
καὶ αὐτὸ ἀποβαλλόμενος τὰ ὄντα Μιχαὴλ Ἀπολλόλιος a.a.O.

Ἀπολλώνιος (ed. Leutsch in Paroeniogr. Gr. P. II) 56. 15. 575. Nach ihm biroz eine Insel in Pontus ἢ Φίνιος νῆσος. Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου Ροδίου 2. 347

Er diente oft der dramat. darstellung zum gegenstand, so gab es einen ph. von Aeschylus (Ἀθυσιαίος 10. 421. f.) einen von Sophocles, (Ἀθυσιαίος 3. 119e.

Ἡρόδοτος s. ἀπυρρίσιον, ἀρτίχασσι, καταρτίχασσι, und (ἀποδορτίχαι)

einen Φινεύς δούκωσ von ebendem. Ηρόδοτος. ἀχάμωλα,
und eine Kom. der Theoprop. (Αθήναιος 14. 649)
Vgl. Φινεύς u. Φινίς (Φινιδίος Ανταί), die phineischen
Gestalten in Thrakien bei Salmydessor. Ερριπίδης: Ιερίων
n. 1632 Τυροί 422.

Φινιδίος - Patron. zu Φινεύς, w. f. ein Sohn der Phineus
Σουίδας s. v.

In Plut. Φινιδάων (οί) die Söhne der Phineus und der
Kleopatra, Plezippus und Pandion, von Vater geblen-
der, Σοφοκλής Ant. 971. Αρόδωτος Σινειδώνων 4. 44.
Timocl. bei Ath. 6. 223. c, Ερωβώτος 124. 19. Ηρόδοτος
u. κρηίωνα, auch Gegenstand dramab. Darstell. Aristh.
Poet. 16 u. Titel einer Werke der Miles. Dichters
Timotheos. Σουίδας s. Τίμωτος.

n. 675

Κλεοπάτρα. T. der Boreas, Gem. der Phineus Απολλόδοτος
3. 15. 2. 3. Αρόδωτος Σινειδώνων 5. 43. Anth. ep. III. 4.
Ascl. in Σχολιαστικῶν Ὀδυσσείων 12. 69. Διον. u. Σχολια-
στικῶν Απολλωνία Ποίησιν 2. 207.

n. 10

Αρχίμωσ S. der Phineus. Br. der Arzinoe. Απολλόδο-
τος 3. 7. 6.